

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

associazione di diritto pontificio civilmente riconosciuta

Uffici: Via De Notaris, 50 - 20128 Milano - e-mail: clfrat@comunioneliberazione.org

Milano, 12 martie 2020

Dragi prieteni,

deși încă nu există dispoziții din partea autorităților cu privire la luna aprilie, urgența sanitară actuală și problemele legate de organizarea gesturilor noastre ne impun să anulăm toate întâlnirile fixate pentru această perioadă a anului: exercițiile Fraternității, Exercițiile celor care lucrează, Triduumul elevilor, momentele din Săptămâna Sfântă ale CLU, Via Crucis, Școala de comunitate prin legătură directă stabilită pentru data de 1 aprilie.

Această decizie, impusă de starea de urgență, nu face să dispară prezența perfidă a coronavirusului printre noi, nici nu atenuează provocarea pe care reprezintă, nu ne permite să ne întoarcem capul în altă parte, ca și cum nu ne-ar atinge. Vrem nu vrem, ne privește pe toți. Și, cu toată lumea, împărtășim aceeași întrebare: cum se poate sta în fața acestei circumstanțe ca niște oameni adevărați?

În aceste ocazii – de care Misterul nu ne scutește – putem surprinde cu și mai mare claritate harul carismei care ne-a acaparat, verificând capacitatea ei de a ne face să stăm în fața a ceea ce se întâmplă. «Singura condiție de a fi mereu și cu adevărat religioși este să trăim întotdeauna, în mod intens realul» (*Sensul religios*, Ed. Arhiepiscopiei Romano-Catolice, București 2000, p. 169), ne-a spus don Giussani. Această concepție despre religiozitate este ceea ce ne face să recunoaștem orice circumstanță ca fiind vocație. «A trăi viața ca vocație înseamnă să tindem spre Mister prin circumstanțele pe care Dumnezeu ne face să le traversăm, răspunzând în fața acestor circumstanțe. [...] Vocația înseamnă să mergem spre destin îmbrățișând toate circumstanțele prin care destinul ne face să trecem» (*Realtà e giovinezza. La sfida*, Rizzoli, Milano 2018, p. 65). Don Giussani era foarte conștient de punctul amețitor pe care acest aspect îl introduce în viață: «Omul, viața rațională a omului ar trebui să depindă de o clipă, să depindă în orice moment de acest semn aparent așa de grăitor, așa de întâmplător care sunt circumstanțele, prin care acel necunoscut „stăpân” mă atrage, mă provoacă să-i urmez planul. Înseamnă a spune „da” în fiecare clipă fără a vedea nimic, aderând pur și simplu la presiunea ocaziilor. E o poziție amețitoare» (*Sensul religios*, op. cit., p. 207).

E greu să găsim o expresie mai potrivită decât aceasta pentru a descrie situația în care ne aflăm atunci când stăm cu adevărat în fața celor ce se întâmplă: suntem suspendați, în mod amețitor, «în orice moment de acest semn aparent așa de grăitor, așa de întâmplător care sunt circumstanțele». Și totuși, aceasta este singura atitudine rațională, fiindcă prezența Misterului, a celui «necunoscut „stăpân”», ne interpelează, ne provoacă cu planul Său, ne provoacă la împlinirea vieții tocmai prin acele circumstanțe.

Dar «rațiunea nu tolerează, nerăbdătoare, să adere la unicul semn prin care să urmeze Necunoscutul, semn așa de închis, așa de întunecat, așa de netransparent, așa de aparent

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

întâmplător, cum e urmarea circumstanțelor: e ca și cum te-ai simți în puterea unui fluviu care te poartă de ici colo» (*Sensul religios*, op. cit., p. 207). Săptămânile acestea fiecare va putea vedea ce poziție predomină în sine: dacă este o dispoziție de a adera la semnul Misterului, de a

urma provocarea realității, sau predomină atitudinea în care se lasă târât de orice „soluție”, propunere, explicație, numai ca să nu se mai gândească la acea provocare, numai pentru a evita acel vertij. Fiecare dintre noi va putea, apoi, verifica consistența reală a „soluțiilor” în care a căutat refugiu.

Cum să ne facem companie în acest moment? De ce fel de companie avem cu adevărat nevoie? De câte ori nu căutăm noi răspuns golind evenimentul care ne-a atins, reducându-l la un cerc de relații care să ne protejeze de lovitura lucrurilor, care să ne scutească de provocarea circumstanțelor, în loc să ne susținem s-o trăim?! Dar o asemenea companie nu poate răspunde: devine mai evident ca niciodată în momente precum cele pe care le traversăm acum, în care urgența vieții nu mai poate fi evitată și devine tot mai puternică.

Un prieten de-al meu, tânăr, și-a dat licența și a început o viață nouă. În consecință, nu ne mai putem vedea la fel de des ca și atunci când era student. Recent mi se plângea de acest lucru. I-am amintit un fragment din *Evanghelia*. Într-o zi, discipolii erau cu Isus pe barcă și și-au dat seama că au uitat să ia pâine. Deși fuseseră martori la două miracole mari cât două palate – de două ori înmulțise pâinile, cum nu se mai întâmplase niciodată în istoria lumii –, au început să se certe între ei fiindcă uitaseră pâinea. Așadar îi spuneam prietenului meu că Isus era acolo, lângă ei, pe barcă! Și ei continuau să se lamenteze! Problema nu era că ar fi fost singuri, fiindcă Isus era cu ei, dar pentru ei *era ca și cum nu ar fi fost acolo*. Ca atare se certau între ei că nu aveau pâine! Ca să arate unde era problema, Isus nu face un alt miracol. Ce rost ar fi avut să mai facă unul, după toate cele pe care le văzuseră? Atunci, cum îi ajută Isus? Le pune trei întrebări. Prima: «Câte pâini au rămas prima dată când le-am înmulțit?». Și apoi: «Câte au rămas a doua oară?». Și, în sfârșit: «Tot nu înțelegeți?» (cfr. Mc 8,19-21). Cât de prețioasă este contribuția pe care Isus le-o oferă prietenilor săi nescutindu-i de întrebări! Nu adaugă explicații, nu face alte miracole, dar îi solicită ca, din experiența lor, să folosească până la capăt rațiunea, astfel încât ei să-și poată da seama pe *cine* au întâlnit (îl aveau cu ei pe domnul „brutăriei”!). Dacă nu înțeleseseră, atenție, nu era pentru că ar fi fost singuri sau pentru că nu ar fi avut suficiente elemente, ci pentru că încă nu își folosiseră bine rațiunea. De fapt, Isus li se dezvăluise prin numeroasele semne pe care le văzuseră, parte ale unui răspuns excepțional, care, în sfârșit, corespundea inimii, la nevoia lor de oameni și a altora, în multe situații, chiar dramatice, dar ei nu recunoscuseră încă cine era, cu acea recunoaștere care se numește credință și care «înflorește la limita extremă a dinamicii raționale ca o floare de har, la care omul aderă cu libertatea sa» (*A genera urme în istoria lumii*, Bur, Milano, 2019, p. 45-46).

Isus profită de fiecare circumstanță pentru a le arăta discipolilor săi modul Său de a sta în fața a tot ceea ce se întâmplă, în fața oricărui neprevăzut, chiar și dureros, astfel încât ei să experimenteze pertinenta prezenței Sale, a raportului cu El – a credinței –, în fața exigențelor vieții. «Conținutul credinței – Dumnezeu întrupat, Isus Cristos mort și înviat – care iese la iveală într-o întâlnire, adică într-un punct al istoriei, îmbrățișează toate momentele și aspectele acesteia, care sunt duse ca de un vârtej în acea întâlnire și trebuie să fie înfruntate din punctul ei de vedere, conform iubirii determinate de această întâlnire, conform posibilității pe care aceasta o sugerează de a fi utilă pentru propriul destin și pentru destinul omului» (*A genera urme în istoria lumii*, op. cit., p. 40). Dacă întâlnirea pe care am trăit-o nu devine pentru noi ca un vârtej în care sunt cuprinse toate momentele și aspectele vieții, o să ne trezim pierduți în fața fiecărui neprevăzut, în fața fiecărei noi strâmtorări.

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

Și astfel, circumstanță după circumstanță, în experiența continuă a unui „avantaj” neașteptat, «întâlnirea aceea, prin natura ei totalizantă, devine în timp forma adevărată a oricărui raport, forma adevărată cu care privesc natura, pe mine însumi, pe ceilalți, lucrurile. O întâlnire, dacă este totalizantă, devine formă și nu doar cadru al raporturilor: ea nu stabilește numai o companie ca loc de raporturi, ci este și forma cu care acestea sunt concepute și trăite» (*A genera urme în istoria lumii*, op. cit., p. 40).

La acest nivel al problemei – recunoașterea naturii totalizante a întâlnirii, care devine forma adevărată a fiecărui raport – vin în ajutorul nostru prezențele cu adevărat «prietene», care ne mărturisesc calea care ne permite să trăim o situație precum cea actuală. Prezențe pe care nu le programăm noi, atât de excepționale – chiar înăuntrul circumstanțelor tuturor – încât ne lasă fără cuvinte, în tăcere. «Dintr-o dată am fost catapultată în tranșee. Parcă sunt în război. Modul meu cotidian de a lucra și de a fi în familie s-a schimbat într-o zi. Ca medic, ca mamă, ca soție, dorm izolată de soțul meu, nu îmi văd copiii de două săptămâni, nu pot avea un contact direct cu pacienții. Între mine și bolnavii mei este o mască, o vizieră și costumul lor de scafandri. Deseori sunt bătrâni care trăiesc singuri aceste clipe. Le e frică. Mor singuri. Și rudele, izolate acasă, nu îi pot asista pe cel drag lor, pe cea dragă lor, și primesc telefoane noaptea în care li se comunică decesul rudei lor: între mine și ei e telefonul. Eu ce pot face pentru ei, din punct de vedere uman, ca creștină? Intru pe secție, caut un zâmbet și îmbrățișarea unei prietene asistente: în acest moment de izolare am nevoie să mă simt și fizic împreună cu cineva. Și îi pot îmbrățișa doar pe ei. În fața acestor lucruri mă simt susținută de recitirea, în fiecare zi, a scrisorii lui Carrón din *Corriere della Sera* («Iată cum, în situațiile grele, învățăm să învingem frica», 1 martie 2020, p. 32), care mă ajută să mă re poziționez în mod deschis, să mă întreb în fond ce ține. Sunt chemată să recunosc esențialul, adevărul. Pe urmă tot parcursul făcut pe textul Școlii de comunitate: proba este modul prin care credința poate crește dacă libertatea este pusă în joc în fața Preferinței care ne cere totul. Și asta e ceva amețitor. Noi trebuie să ne încredințăm și să ne asumăm acest risc. Certitudinea care ne susține viața este o legătură, și există un drum de făcut pentru a ajunge la această certitudine afectivă. Circumstanțele ne sunt date pentru a ne atășa mai mult de El, ne cheamă într-un mod misterios. Credința înseamnă să avem încredere că El ne cheamă. „Doar atunci când predomină o speranță întemeiată suntem în stare să abordăm circumstanțele fără să fugim. Suntem chemați, mai mult ca niciodată, să-I răspundem Lui, care ne cheamă într-un mod misterios. Această certitudine le-o pot da pacienților mei, rudelor, pe lângă faptul că le acord îngrijiri medicale».

Aceasta este provocarea în fața căreia se află fiecare dintre noi. În acest moment, în care nimic abundă, recunoașterea lui Cristos și «da»-ul nostru spus Lui, chiar și în izolarea în care fiecare dintre noi ar putea fi constrâns să stea, este deja ajutorul pentru salvarea fiecărui om azi, înainte de orice tentativă legitimă de a ne face companie, care totuși rămâne în limitele permise. Nimic nu este mai urgent de această autoconștiință.

Chiar dacă nu vom putea face Exercițiile Fraternității, nimic nu ne împiedică să urmăm drumul nostru pentru a continua să crească certitudinea, acea «speranță întemeiată» de care avem absolută nevoie pentru a trăi aceste circumstanțe. De aceea vă trimit întrebarea la care mă gândisem pentru pregătirea Exercițiilor, niciodată atât de pertinentă unei situații: «**Ce ne smulge din nimic?**».

Am văzut cu toții cât de utilă întrebarea trimisă anul trecut pentru a fi atenți la experiența pe care o trăiam. Anul acesta poate fi chiar și mai determinant. De aceea, îi invit pe cei care doresc, să trimită propria contribuție la adresa comunicazionifrat@comunioneliberazione.org.

Vom vedea mai apoi cum să prețuim toți împreună parcursul săptămânilor care ne așteaptă și cum să răspundem în maniera cea mai adecvată la întrebările care apar. Deschiși în fața neprevăzutului.

FRATERNITÀ DI
COMUNIONE E LIBERAZIONE

E un timp inedit și dramatic. Ce însemnătate pot dobândi gesturile atât de dragi nouă precum *Angelus*-ul de dimineață, la prânz și seara, *Memorare* înainte de a merge la culcare, munca cotidiană, personală și în familie, pe textul Școlii de Comunitate, rugăciunea *Veni Sancte Spiritus* când de-abia deschidem ochii și în fiecare clipă în care circumstanța devine atât de provocatoare încât să avem nevoie să urlăm ca să putem sta în fața ei!

Vă sfătuiesc să aveți o caritate fraternală, având o atenție la nevoile care apar printre noi, rămânând în contact așa cum se poate, exploatând la maxim toate instrumentele pe care azi tehnologia ni le oferă.

În sfârșit, așa cum ne-a invitat papa Francisc, «continuăm să ne rugăm pentru cei bolnavi, pentru cei din sectorul medical, pentru cei mulți care suferă de această epidemie».

Vă îmbrățișes unul câte unul în acest timp de Post atât de determinant pentru convertirea noastră la Cristos învingător asupra morții.

Să ne însoțim, să ne lăsăm provocați de vremurile pe care le trăim, ca să nu pierdem ocazia pe care Misterul a pregătit-o pentru noi!

Al vostru,

don Julián Carrón